Ч. 136 Субота 20 червня (2 липня) 1898. Рік VIII

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і **Адміністрация:** улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·75
Поодиноке число 3 кр.

Вісти політичні.

(Стан виїмковий в західних повітах, его цїль і наслідки — Конференция угодова з молодоческими послами. — Кредити до розпорядимости правительства. — Новий кабінет француский і его програма).

Заведенє доразових судів в повітах новосанчівскім і лиманівскім було конечним, бо звичайні средства показали ся недостаточними, позаяк мимо цілої енерґічности властий ґрізні прояви руху і злочинної аґітациї там неустали. Само проголошенє того зарядженя зробило велике враженє на ціле населенє. Стан виїмковий не має иншої цїли, як лиш успокоїти людий а даючи їм повну безпечність, довести їх до рівноваги і здорового пониманя прав і обовязків та відносин політичних і суспільних. В західних повітах настав тепер повний спокій. Арештованя відбувають ся, що правда ще дальше, але в наслідок злочинів, яких арештовані допустили ся ще перед заведенєм стану виїмкового і проголошенєм судів доразових. В Старім Санчи, як кажуть, арештовано богато міщан а межи ними і деяких радних, бо показало ся, що они брали участь в рабунку.

Полїция в Кракові застановила видавництва: соціялїстичного Naprzód, радикальне Prawo ludu, антисемітске Hasło і народне Ruch ludowy. Крім того наказала предкладати обовязкові примірники на 3 години перед виданєм з друкарні: щоденної ґазети Głos narodu, католицкого тижденника Grzmot, жидівского Sprawiedliwość та часописи Prawda і Życie.

З Відня доносять, що конференция правительства з молодоческими послами, о котрій припускано, що потягне ся два днї, скінчила ея вже вчера вечером. Кажуть, що пра. ительство робило репрезентантам молодоческого клюбу далеко сягаючі предложеня не лиш що-до самих розпоряджень язикових і справи язикової в загалі, але й в справі загальної ситуациї. Ческі посли заявили на то, що они готові підпирати правительство в его плянах під услівем, що розпорядженя язикові будуть обовязувати аж до часу законодатного управильненя справи язикової в дусї рівноуправненя. Они готові приступити до конференциї з нїмецкими послами, але та конференция розбила ся вже мабуть для того, що радикальна часть вірноконституцийної партиї має в нїй перевагу. Нїмці стоять при тім, що не возьмуть участи в конференциї, доки розпорядженя язикові не будуть знесені. Правительство хотїло трактувати справу язикову яко льокальну, в котрій суть інтересовані лиш ческі посли, але то єму не удало ся, бо всї партиї нїмецкі заявили, що справу розпоряджень язикових уважають яко обходячу цїлий нїмецкий нарід, та домагали ся знесеня розпоряджень язикових перед приступленем до конференциї.

Правительство одержало уповажненє розпоряджати аж до кінця грудня тими кредитами, котрі вже кінчать ся з днем 30 червня. Межи тими кредитами знаходять ся між иншими: 1000 зр. на перші потреби установленя катедри енцикльопедиї гірництва і науки глубокого верченя при унїверситетї у Львові; 20.000 зр. на новий будинок ґімназияльний в Бучачи; 18.000 на семінарию учительску в Станиславові; 7.100 зр. на будову будинку для уряду податкового в Отинії; 8.000 зр. на перебудованє уряду податкового в Підволочисках; 50.000 зр. на розширенє стациї зелїзничої в Новім Санчи; 500.000 зр. на розширенє стациї Львів; 200.000 зр. на розширенє стациї в Станиславові; 268.000 зр. на меліорациї і всїлякі розширеня на зелїзници Львів-Чернівцї; на будову урядів судових в Ряшеві 5.000 зр., в Новім Санчи 5000 зр. (перша рата) і 15.000 зр. (друга рата), в Городенцї 13.000 зр. (перша рата) і 12.000 зр. (друга рата), в Підволочисках 4.654 зр. (послїдна рата), в Косові 10.000 зр. (перша рата), в Жидачеві 15.000 зр. (перша рата); на третий павільон при вязници в Тернополи 15.000 зр.

Франция має вже новий кабінет радикальний, з умїренною проґрамою. Президент нового кабінету Бріссон, предложив вчера парляментови свою проґраму. Кабінет постановив передовсїм перевести реформу податків, щоби зробити пільгу малим податникам; для робітників хоче він завести пристановища по містах і селах, зреформувати податок від напитків і завести палати рільничі та обмежити надужитя спекуляциї в промислї, рільництві і торговли. Армія і маринарка мають бути доведені до найвисшого степеня совершеньства. Заграничні політика позістане вірною популярному вже і часом усьвяченому союзови. Противників того правлїня, якого бажає собі нарід і тих, котрі тому правлїню піддають ся лиш на то, щоби

12,

Послїдна воля.

(Із шведского. — Віктора Гуґа Вікстрема).

(Дальше).

В перших днях мого побуту в Барцельонї жив я зовсім після моєї вподоби. Я волочив ся по Рамбли, найкрасшім під неодним взглядом в Европі місци до проходів, заходив до порту, бував в церквах та вибирав ся нераз на прогулку до Сан Кухат дель Валлес і до Педральвес. Але незадовго навкучило ся менї так волочити ся і я постановив пошукати собі якої посади. Розуміє ся, що то не було так легко. Не трудно було стати знову палячем, кельнером або слугою. Але чим висше чоловік піднимає ся в суспільнім становищи, тим більші стають трудности. У мене було на думці становище конториста, а его як-стій не осягнеш. Треба було поступити після якогось певного пляну.

Я взяв на себе найлїпшу одежу, найняв хорошу дорожку і їздив від одної фірми до другої, котрі після книги адресової мали скандинавскі імена. Я представляв ся яко шведский подорожний, що родив ся в Америцї, і леґітимував ся паспортом. Відтак розвідував ся я, о скілько можна було скромним і дуже чемним тоном, чи фірма не потребує якого кореспондента, котрий знає кілька сучасних язиків. Я анї на хвильку не мав надії на то, що дістану зараз якусь посаду, та й менї не було пильно, бо я хотів побути в Барцельонї через кілька місяців.

Задля мого скромного виступуваня, моєї елеґантної одежі і хорошого воза, принимали мене всюди з відповідним поважанєм і в кількох місцях обіцяли, що будуть на мене памятати.

Я й не завів ся в моїм обчислюваню. Вже до тиждня зроблено менї предложеня з кількох сторін. А як би то було инакше, як би я був показував ся всюди в бідненькій одежи і домагав ся зараз якоїсь посади!

В якімсь списї привозових і вивозових торговель знайшов я, що фірма Нільзон, Мартенс і Кампана робить найбільші інтереси. Отже я віднїс ся до тої насамперед.

По кількох загальних поясненях зійшла бесїда на справу грошеву.

— Ми предкладаємо Вам — казав шеф тої фірми — платню на перший рік тисячу пятьсот пезетів, на другий рік два тисячі; осягненє більшої платнї пізнїйше буде зависїти від Вашої пильности і точности.

— Жаль менї — відповів я, — що за менше як два тисячі пезетів не можу працювати, бо тут в Барцельонї коштує тілько скромне і тихе житє. Коли би фірма не могла тілько платити, то я мусів би то впрочім так лестне для мене предложенє з подякою відклонити. А відтак не хотїв би я що-до платнї серед тутешних відносин робити на других, що пошукують посад, якогось напору моєю конкуренциєю.

Шеф подумав хвильку, а відтак сказав: Пятьсот пезетів більше або менше не грає у фірми нїякої ролї. В надії, що Ви собі на то заслужите, признаю Вам ту платню.

Підчас слїдуючих місяців вробив ся я в кореспонденцию, що було далеко лекше як менї здавало ся, бо технїчні висловя завсїгди повтаряють ся.

Старанною працею позискав ся собі довірє мого начальника. Час роботи був від пів до десятої до дванайцятої і від третої години аж до шестої. В прочім часї міг я робити, що менї сподобало ся.

Час минав менї спокійно і приятно. По роздразненю в попередних місяцях тїло і дух потребували спочивку. Але филї повної горя моєї першої любови все ще не хотїли втихомирити ся.

Моєю найбільшою розривкою були проходи і наука язиків. В конторі було богато молодих людий всїляких народностий. Я наслухував ся тут всїляких европейских язиків, а що я вже знав дуже добре, яку вартість має знанє язиків, то я не пропустив нїякої нагоди, щоби не научити ся якої чужої мови. З одним Італїянцем і одним Росиянином вязала мене щира дружба, бо й они були такої самої гадки, що і я. Ми учили один другого і правильно що вечера відбували вправи.

Я, здає ся, був таки остав ся в сїм містї аж до того часу, коли менї треба би було вже вертати до Швециї, як би судьба не була поставила менї впоперек дороги людину, що звела мене знову на манівцї.

Та й не потребую казати, що то була женщина.

Минуло три місяцї від часу мого приїзду

поборювати закони, новий кабінет не допустить до ніякого впливу на правительство.

Буря у Львові.

Вже від трех днів навіщують місто Львів і околицю ночами сильні бурі, а найстрашнійша лютила ся між 2-ою а 4-ою годиною рано з середи на четвер. Шкоди, яких та шалена буря наробила у Львові, такі великі, що вчера рано не можна було навіть обчислити їх і оглянути. Найбільше потерпіла від бурі Городецка дільниця, положена найвисше. Дерева при доїзді до двірця поницені, краєвий склад спіритусу майже з землею зрівнаний. Буря зірвала дах разом з вязанєм і кинула єго на улицю, перериваючи дроти електричного трамваю і поваляючи стовпи. Будка акцизова коло рогачки знищена до крихти. В домі при улици Городецкій, ч. 95 вилетів у воздух цілий бляшаний дах і упав па улицю Дзялиньских. При ул. Льва Сапіги знищений цілий ряд дерев, деякі повиривало з корінем, а довгий паркан коло домініканьских ґрунтів лежить на земли. В базарі при ул. Городецкій вирвало вивіску з одного склепу і ударило нею з такою силою о зелїзну віконницю сусїдного склепу, що вивіска перебила віконницю, стовкла виставову шибу і знищила цїлу виставу. Дроти телефонїчні всюди попсеривані, множество шиб вибитих а з деяких камениць пообривані ґзимси.

На Високім Замку цілковите знищенє. Чотири великаньскі клени вирвало з корінем, множество беріз, сосон, смерек лежить на земли а галузя тілько наломило, що просто годі було вчера перейти стежками. З реставрацийного дому зірвало дах.

Також Личаківска дільниця потерпіла значно. При улици Гофмана зірваний дах з дому Нижаловского а так само при ул. сьв. Петра зірвав вихор в нововибудованій камениці Сасової дах і кинув єго на реальність Вчеляків. При улици Гавзнера зірвані дахи на домах ч. 5 і 10.

В середині міста наробила буря також богато шкоди. Величезна тополя на валах коло Намістництва вирвана з корінем, а столітна липа зломана. Також величава липа при костелі сьв. Николая вирвана з корінем. При галицкій площи вивіска спадаючи ударила в зелїзну віконницю вистави склепу Міллера і розбила єї та виставову шибу, а в додатку якийсь злодій користаючи з того закрав з вистави річи.

Дуже богато шкоди наробив вихор в єзуїтскім огороді і в ботанічнім. Цікава річ, що наші дерева, як черемхи, липи, тополї понищені, між тим як дерева з теплих країв, пальми і кактуси, не потерпіли ніякої шкоди. Видко, що в своїй вітчині мусять ставити опір ще більшим гураґанам.

Погибли також множество птиць. В Голоску в лїсї земля аж засїяна ними, а на пр. в місті на самім подвірю ґімназиї Франц Йосифа найдено вчера 98 мертвих воробців.

Підльвівскі села страшенно потерпіли. В Скнилові, Рясній, Пасіках і ин. витолочені всї засїви, а з прекрасної садовини не лишило ся нї слїду.

На личаківскім кладовищи поломаних богато дерев і памятників і треба буде кілька днів працї, аби кладовище привести знов до ладу. — Взагалі такої бурі вже давно не памятають у Львові, а шкоди великаньскі. — Злива була така сильна, що улиці перемінили ся в правдиві ріки.

Новинки.

Львів дня 1-го липня 1898.

— **Відзначеня.** Є. Вел. Цісар дозволив, щоби радникови Двора, радникови висшого суду краєвого у Львові Ів. Чачковскому висказано при нагоді єго переходу в стан супочинку Найвисше признанє за єго довголїтну службу.

— **Щедрий дар.** Преосьв. епископ Константин Чехович жертвував 220 зр. на руску бурсу сьв. о. Николая в Перемишли з нагоди фестину, який тамошні Русини уряджували на розширенє бурси.

— **З перемиской єпархії.** Кваліфікацийний іспит: 1) на катихитів середних шкіл з дуже добрим поступом зложили оо.: Волод. Паславский, Ем. Менциньский, Ем. Кормош, Алекс. Грицик, Володим. Єсип і Лев Нестерович; 2) до виділових шкіл з добрим поступом: Ант. Рудницкий, Алекс. Сілецкий, Василь Кліш, Вас. Лициняк.

— **Вступні іспити** до 1-ої приготовляючої кляси рускої ґімназиї в Перемишли, відбудуть ся в днях 15 і 16 линия та 1 і 2 вересня с. р. Ученики, що наміряють приступити до того іспиту, мають зголосити ся з своїми родичами або опікунами день перед іспитом в дирекциї ґімназиї і предложити метрику, а як окінчили народну школу, також і шкільне сьвідоцтво.

— **Вечерниці в честь ювілею Котляревского** і столітного відродженя рускої літератури, відбули ся дня 26 червня в рускій духовній семинариї у Львові. Проґрама вечерниць була слїдуюча: 1) Промова. — 2) Воробкевич: „Пробудилась Русь", хор. — 3) Шевченко: „На вічну память Котляревскому", декламация. — 4) Лисенко: „На городї коло броду" і „Як би менї мамо намисто", сольо тенорове в супроводї фортепяна. — 5) Бажаньский: „До бою", хор. — 6) Корн. Устіянович: „Самсон", декламация. — 7) Маньковский: „Орфей в пеклї", цитра. — 8) Ф. Колесса: „Козаки", хор.

— **Буря і град.** З Сокаля доносять: Вчера, т. є. 29 червня лютила ся над нашим місточком нечувана буря. Від години 4 пополудни зеленосірі хмари почали закривати небо, а о годі $4\frac{3}{4}$ настала в місті така пітьма, що в домах позасьвічувано лямпи. Кілька хвиль перед 5-ою пустив ся страшенний град величини пястука і шість мінут засипував місто і примежні поля. В цілім місті вибиті шиби і нема дому, де не було би кілька шиб витовчених. В паровім млині н. пр. вибило 243 шиби, в старостві 50 і т. д. Дахи криті дахівками подїравлені. Сотки гусий, що пасли ся над Бугом, побиті, погибло також кілька безрог. Брили граду важені доходили до 50 дека.

— **Спритний злодій.** Володислав Ксьонжек, син прачки, ішов вчера на улицю Янівску і ніс з собою кошик з білем. По дорозї приступив несподївано до него якийсь досить порядно одїтий молодий панок і завів хлопця до поблизької камениці. Тут просив його, щоби викликав з другого поверха якусь „панну Рузю", а сам жертвував ся за той час потримати кошик. Хлопчина згодив ся на просьбу панка, пійшов за панною Рузею на дармо шукати, а коли вернув, то й слїд застиг за панком і — кошиком. Повідомлена о тім поліция, знаючи добре таких панків, впала на здогад, що се був небезпечний злодій, знаний між „фахо-

---

до Барцельони; моє серце вже не було приступне для дійстної пристрасти.

Одного вечера зайшов я з Рамблї [1]) на Калле Фернандо VII., на улицю, де я ще ніколи не бував. Іду собі зовсім безжурно і не думаю о нічім та случайно глипнув в бік, як би мене якась маґнетична сила до того змушувала. Менї впав в очи якийсь знатнійший дім, всунений трохи в зад з городом з переду. В помешканю на долинї було одно вікно отверте а з него виглядала якась жіноча головка.

Я станув, як би мене щось прикувало до земли. Якаж она була красна, коли так споглядала на городець перед домом! Біленьке кругле личко, великі чорні очи, а губи як ягоди. Але що мене найбільше потягало, то був якийсь задумчивий вираз в єї чертах, якась глубока туга, може горе, що цїлу єї душу вкривала тїнию якоїсь резиґнациї.

Я довго дивив ся на ню. Наконець проявило ся житє в єї задумчивих очах. Она глянула на улицю і побачила мене, що я так на ню дивлю ся. Аж ніби стрепенула ся і щезла.

З тої пори ходив я що дня пополудни о тім самім часї попід єї вікна. Не довго тревало. аж і она виміркувала той час так само як і я.

В тиждень опісля ми одно до другого усьміхнули ся, на другий день я їй уклонив ся, а третого дня пустила она з руки рожу на землю.

Кров вдарила менї до голови. Я отворив фіртку в зелїзних штахетах, підоймив рожу, післав їй нею поцїлунок і упоєний любовю вернув домів.

За кождий раз коли я ішов попід єї вікна, росла моя пристрасть щораз більше. Я мусів з нею зійти ся, висказати їй мою любов. Але як?

Менї не трудно було довідати ся, з якої она родини. Она називала ся Іза [2]) де Ескалянте і мешкала у свого вітчима, богатого купця, що звав ся Хаіме [3]) де Лябрана. Єї мати вже не жила. Молодої дївчини ніхто ніколи не видів в ніякім товаристві і говорено, що єї вітчим дуже остро єї держить. Отже не було нагоди, щоби я міг був зійти ся з нею — як би то не було в Іспанії, де залюблені вишукують собі місце стрічи в церкві.

Одного дня ішов я попри дм Ізи і побачив коло зелїзних штахет єї служницю вірничку, що чогось подивила ся на мене. Я пустив ся так близько попри ню, що міг би був єї доторкнути ся і в сїй хвили всунула она менї білетики до кишенї в моїм сурдутї. Усьміхаючись і почервонївши ся з радости, дав я пізнати по собі, що одержав звістку. Сим разом Іза не показала ся у вікнї. Я не задержуючись ішов дальше, але коли вийшов поза ріг па Пляца де ля Конституціон, отворив я білетик і прочитав:

„Так що дня рано о пів до девятої".

Отже в катедрі! — Вже давно перед означеним часом був я на своїм місци коло сьвяченої води при входї. Одна дама за другою переходили попри мене, але єї не видко. Була вже девята година, коли наконець она явила ся, а за нею і єї дуеня [4]). Вийшовши до церкви, відслонила она чорний вельон, що доси вкривав аж за очи ловячу красу, але анї трошки не дала пізнати по собі, що мене пізнає. Я зрозумів, що ситуация небезпечна і для того не вклонив ся їй, лиш оглядно пішов за нею.

Она вклякла собі побіч своєї дуенї в каплиці сьв. Олеґарія; я станув собі поза ними і чекав. Коли она встала, винав з єї сукнї кусник якогось паперу. Я вкляк ніби молити ся і коли вставав, підніс той папір. Коли она вийшла з церкви, розвинув я той папір і прочитав:

„Перестаньте ходити попід мої вікна. Не кланяйте ся менї".

Як було то розуміти? Чи я їй вже навкучив ся? Чи она робила собі лиш жарти зі мною? Невже-ж она лиш кокета, що не має серця?

Мене взяла ся розпука і я пішов до контори і став там писати кореспонденциї так, що Господи змилуй ся. Годі було менї працювати; я сказав, що перестудив ся і взяв відпустку на той день.

Я прийшов домів, замкнув ся і навіть не обідав. Житє здавало ся менї без вартости. Через хвилю лежав я так думаючи як найчорнїйші думки. Нараз аж схопив ся я з радости. Я взяв знову до рук перший білет а там прецї було написано:

„Що дня рано о пів до девятої".

Отже она не хотіла мене покинути, любила мене!

Я убрав ся чим скорше і вийшов з дому, щоби з веселими товаришами випити за здоровле любки.

Від того часу ледви чи хто в Барцельонї так пильно ходив до церкви як я. Що рана був я в катедрі і заставав там Ізу.

Єї білетики були завсїгди писані як телєґрами, на примір:

---

[1]) Рамбля (Rambla) зве ся висхле русло ріки, а відтак зроблена в якімсь місті (як н. пр. в Барцельонї) на тім місци хороша улица. Калле (Calle) — значить: улиця.

[2]) Іза = Ізабеля.

[3]) Хаіме (Jayme) = Яков. У наших жидів імя Хаім есть що-до вимови іспаньского походженя.

[4]) Дуеня або дуенна (по іспаньски duena — буква „n" виговорює ся мягко) значить то само що донна — „пані". Тим словом називають в Іспанії особу, придану молодій дївчинї до догляду або до товариства.

вими“ і укриваючий себе під псевдонімом „Дзюбак“, а которого властиве імя поліції не знане. — Заряджено слідство за небезпечним пташком.

— **Аматор біциклів.** Оногди вечером повертав дорогою Стрийскою до Львова циклїст Діомед Ковальский, практикант електротехнічний. Коло площі висгави напав на него якийсь зачаений опришок, кинув его на землю, вхопив ровер і утїк в корчі; видко хотїв також забавитись в спортсмена. Ковальский пустив ся за вим на здогін, кличучи о поміч. На щастє надїхав другий циклїст і виратував циклїста і его ровер з рук злодія, котрий чим скорше утїк.

— **Помер** Юліян Витошиньский, евіденцийний геометер в Радівцях на Буковинї, дня 28 червня с. р. у своєї родини в Рожнові, снятиньского повіта, в 26-ім роцї житя.

Телеґрами.

Порт Саід 1 липня. Правительство заказало доставляти іспаньскій ескадрі вугля з виїмкою такої скількости, яка потрібна для повороту до Іспанії. Іспанцї почали тимчасом переладовувати вуглє із своїх кораблїв вуглевих. Скоро прибудуть ще два другі кораблї вуглеві, ескадра запливе в канал суезкий. Лоди торпедові поки що лишать ся тут.

Хураґва 1 липня. Ґен. Шафтер постановив перенести свою головну кватиру на Кубу. Артилерия облогова відійшла до лінії форпочтової. Іспанцї опустили місцевість Ель Каней близько Сантхаґо.

Переписка зі всїми і для всїх.

Волод. Матуш.: 1) Як ратувати чоловіка, коли в нїм горівка займе ся? А як Ви гадаєте: чи можна би відратувати чоловіка, як би єму хто розклав огонь? А відтак: яким способом займе ся горівка чоловікови в жолудку? Чи там приложить хтось запалений сїрничок до горівки і підпалить єї? То, що говорять, що в кімсь займила ся горівка, єсть байкою, котру видумали собі темні люди, що не умїють собі пояснити причини і зявища. Правдою єсть от що: Коли хтось випє нараз богато горівки, то в нїм настає остре затроєнє алькоголем, а ознаки того такі: Чоловік стратить притомність, очи зайдуть кровю, лице почервонїє, віддих буває повільний і шипячий а з рота чути горівку і зимою видко пару. (Той шипячий віддих і та пара зродили у простих людий байку, що в чоловіцї займає ся горівка). Живчик (пульс) бє лиш слабо, зіницї розширяють ся, приходять часом конвульсиї а відтак і параліж серця — смерть. Ратувати чоловіка, що затроїв ся алькоголем, можна найборше в той спосіб, що випустить ся з него алькоголь, отже треба єму або випомпувати горівку з жолудка (кавчуковою руркою, котру запускає ся крізь їжницю або провід проликовий аж до жолудка), або дати на блювоту, щоби він сам викинув з себе горівку. На голову кладе ся студенї оклади, часом дає ся клїстиру з соли і оцту, а иногдї треба й ужити способу штучного віддиханя. Але найлїпший спосіб від пожару в животї єсть той: не пускати туди нїякого „пального“ материялу, значить ся, не пити горівки зовсїм, або хиба лиш дуже в міру, бо асекурациї від того рода пожару ще доси нїхто не придумав, а річ все-таки небезпечна. Одна ще найлїпша асекурация від такої пригоди, то тверезість, у нас ще дуже а дуже потрібна. — 2) Книжочку о „добрім тонї“ (виданє тїшиньске), дістанете в перший лїпший книгарни; цїна мабуть 20 чи 30 кр. „Записки школяря“ Амічіса дістанете в книгарни Тов. ім. Шевченка, ул. Академічна, ч. 8. — 3) Федьковича: „Село Фармазони“ єсть дійстно (удачною) перерібкою повісти Цшокого (або як дехто пише: „Чокого“) „Село Золотороби (Das Goldmacherdorf).

Зеньо н. Збр.: Інтернати для кандидатів учительских суть всюди при семинариях учительских. Услівя принятя суть більше менше всюди однакові: скінчений 14 р. житя, бодай дві або три кляси шкіл середних або 6 взглядно 7 кляс школи видїлової, заява родичів, що будуть доплачувати за вступаючих на курс приготовляючий якусь малу суму місячно. Вступаючі безпосередно на перший курс не доплачують. Поданя треба вносити до дирекциї семинарнї в означенім до того в конкурсї речинци. У нас в ч. 129 часописи був поміщений такий конкурс для кандидатів до інтернату в Самборі на 100 місць. Прочитайте собі, а будете більше менше знати услівя. — Відповідь на друге питанє в „Переписцї господарскій“. — **Селянин Лопуш в Забол.:** Найбільший склад оружия у Відни має Gasser, але ми би не радили звідтам спроваджувати. Найлїпше приїхати до Львова і тут вибрати собі та купити то, що потреба і що догідне або на складі у Дзїковского Альфреда ул. Кароля Людвика ч. 1 або у Янковского Бронїслава ул. Чарнецкого ч. 4. Ми чули, що у Дзїковского можна дістати звичайні добрі рушницї відповідні для селян по 6 до 10 зр. Але розуміє ся, що треба мати позволенє від дотичного старосттва на ношенє оружия. — Відповідь на друге питанє в „Переписцї господарскій“. — **І. Г.:** Коли Вас асентировано до войска, то ледви чи зможете там так учити ся, щоби-сте могли приступити до іспиту з IV. кляси ґімн. І служба і касарня не дадуть Вам учити ся. Старайте ся передовсїм дослужити ся якоїсь шаржі або дістати ся до канцеляриї, а тогди може Вам то удасть ся. О книжки розвідайте у своїх дотеперішних товаришів шкільних. Найлїпше було би, як би Ви будучи у войску в такім ґарнїзоновім місті, де єсть ґімназия, познакомили ся там з яким учеником з тої кляси і постарали ся о то, щоби він Вас учив, инакше не дасте собі ради. Книжки до самоуки латиньского і старогрецкого язика суть, (але не спеціяльно до IV кл.) то книжки нїмецкі: A. Hartleben's Bibliothek der Sprachenkunde: Lateinisch, v. H. Verner, altgriechisch v. W. Schreiber, кожда по 1 зр. 10 кр. Можете дістати в книгарни Moritz Trömel in Wien I. Börsegasse 1. При войску старайте ся підучити ся по нїмецки, а коли би Ви дістали ся до канцеляриї, то старайте ся приучити ся практично рахунковости. То Вам може в будучности дуже придати ся.

(Просимо присилати питаня лиш на імя редактора Кирила Кахникевича, а не присилати анї марок, анї карт кореспонденцийних до відповіди.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

„Мому вітчимови впали в очи Ваші променади“.

„Не ходїть вже попри мій дім!“

„Стережіть ся, щоби дуеня не поміркувала, що Ви за мною заглядаєте!“

„Завтра буду старати ся взяти з собою служницю замість дуені“.

„На другий раз, коли прийду з служницею, зайдїть зараз до крипти“ [5]).

Як мої читателї знають, має катедра в Барцельонї крипту, котра єсть досить темна, хиба що у великі сьвята запалюють там сотки сьвічок в каплицї сьвятої Евлялії. Звичайно горять там одна, дві лямпки.

Дрожачий від зворушеня пішов я за єї приказом і чекав там в найтемнїйшім кутику крипти, коли она прийде. Незадовго почули ся якісь легкі кроки. То она була!

Ми були самі. На наших устах завис перший горячий поцїлунок. О яка ошоломляюча розкіш!

— Я люблю тебе, Ізо!

— Я люблю тебе — але як тобі на імя?

— Віль!

— Я люблю тебе, Вілю!

Один поцїлунок затихав від другого.

— Цить! — Хтось іде!

Ми вкляклп окремо одно від другого.

Сьвята Евлялїє, прости нам, що ми тогди не молили ся до тебе!

За кождий раз коли була з нею служниця, то і я заходив до крипти. Наконець знав я вже єї так добре як мою контору. Менї майже здає ся, що Іза дістала там від мене тілько поцїлунків, кілько там сьвічок за десять лїт згоріло.

Ми звичайно могли там побути самі лиш кілька хвиль. Лиш частями розповіла она менї свою історию. Мати вже десять лїт як померла, вітчим дуже недобрий, єї дуже стережуть. Не мала нїякої розривки, нїякого товариства. Жила як черниця, хоч з натури була весела і любила пожартувати.

Більше менше раз на тиждень міг я застати єї в крипті. Довірочність служницї окупило ся шовковою мантилею; через ню діставав я часом ще надзвичайні білєтики. За то посилав я Ізї довгі, огнисті листи. Але зійти ся з нею сам на сам було менї неможливо. Стара дуеня занадто строго єї пильнувала, та й на золото не була лакома.

Так сходили ся ми в катедрі через три місяцї. Але моя пристрасть не хотїла вже вдоволити ся тайними пестощами та поцїлунками. Я длятого повідомив Ізу листом, що в наших відносинах мусить настати зміна. Я задумав зробити сьмілий крок і просити вітчима о єї руку.

На відповідь треба було довго чекати. Лист єї був зрошений сльозами. Моя гадка не до переведеня, не дасть ся рішучо здїйстнити. Єї вітчим на таку звязь нїколи не згодить ся.

Але я ще не стратив був всеї надії. В моїм нерозумі а ще більше дуріючи від все пожираючої пристрасти, здавало ся менї можливим, що Дон Хаіме де Лябрана охотно віддасть за мене свою пасербицю. Може він для неї лиш длятого недобрий, що від часу смерти єї матери она стала ся єму тягаром і він хотїв би єї позбути ся.

Ту гадку розвинув я в слїдуючім листї. Відповідь не принесла менї нїякої більшої надії. Іза писала менї виразно, що я зовсїм помилюю ся.

(Дальше буде).

[5]) Крипта — підземна каплиця, лиш дуже мало осьвітлена, в стародавних церквах місце, де складано мощі сьвятих.

ІНСЕРАТИ.

З друкарні В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера. — (Телефона число 569).